

ZGŁOSZENIE ZNAKU TOWAROWEGO W ZŁEJ WIERZE

Joanna Adamczyk

ZGŁOSZENIE ZNAKU TOWAROWEGO W ZŁEJ WIERZE

Joanna Adamczyk

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

SERIA **MONOGRAFIE**

Stan prawny na 1 listopada 2022 r.

Redakcja serii
Ryszard Markiewicz
Andrzej Matlak
Alicja Pollesch

Recenzent
Dr hab. Adrian Niewęglowski, prof. UMCS

Wydawca
Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący
Livia Śpiewak

Opracowanie redakcyjne
Katarzyna Świerk-Bożek

Projekt okładek serii
Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni[♥]

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2023

ISBN 978-83-8286-999-6
ISSN 1897-4392

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Szczególne podziękowania
dla śp. Pani Profesor Elżbiety Traple
oraz moich Rodziców

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	17
Wprowadzenie.....	23
Rozdział I	
Ujęcie dobrej i złej wiary na gruncie prawa cywilnego.....	31
1. Cywilistyczne ujęcie dobrej i złej wiary	31
2. Pojęcia „dobra wiara” oraz „zła wiara” jako element konstrukcyjny norm prawa cywilnego	32
3. Funkcje przesłanek dobrej lub złej wiary w obszarze prawa cywilnego	36
4. Ochrona dobrej wiary.....	39
5. Brak systemowej definicji legalnej pojęć „dobra wiara” lub „zła wiara” w polskim prawie cywilnym i jego konsekwencje	42
6. Rozumienie przesłanek dobrej i złej wiary w piśmiennictwie oraz orzecznictwie w obszarze prawa cywilnego.....	46
6.1. Uwagi wprowadzające	46
6.2. Dobra i zła wiara w znaczeniu obiektywnym – stanowiska odwołujące się do zasad postępowania	48
6.3. Dobra i zła wiara w znaczeniu subiektywnym – stanowiska odwołujące się do stanów psychicznych....	53
6.4. Rozumienie dobrej i złej wiary na gruncie Kodeksu cywilnego (w nauce prawa)	55
6.5. Rozumienie dobrej i złej wiary w prawie cywilnym – stanowisko orzecznictwa	61

6.6. Podsumowanie stanowisk doktrynalnych i orzeczniczych dotyczących rozumienia przesłanki dobrej i złej wiary w prawie cywilnym.....	66
7. Domniemanie dobrej wiary w polskim prawie cywilnym	68
7.1. Charakter instytucji przewidzianej w art. 7 k.c.	68
7.2. Zakres zastosowania domniemania z art. 7 k.c.	75
8. Zagadnienia podmiotowe oraz kwestie temporalne związane z dobrą lub złą wiarą.....	76
8.1. Uwagi wprowadzające	76
8.2. Dobra lub zła wiara w przypadku konfiguracji wieloosobowych.....	77
8.3. Dobra lub zła wiara a przedstawicielstwo.....	79
8.4. Dobra lub zła wiara osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej.....	82
8.5. Moment czasowy odpowiedni dla oceny dobrej lub złej wiary.....	86
9. Zasadność posługiwania się cywilistycznym rozumieniem dobrej i złej wiary na potrzeby instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze (wzmianka)	87

Rozdział II

Zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze w unijnym prawie znaków towarowych	89
1. Wprowadzenie do tematyki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w unijnym prawie znaków towarowych	89
1.1. Znaczenie regulacji unijnych oraz unijnej praktyki interpretowania i stosowania przesłanki złej wiary dla prawa polskiego.....	89
1.2. Charakter unijnego systemu prawa znaków towarowych w kontekście konstrukcji złej wiary przy zgłoszeniu znaku – uwagi ogólne.....	92
1.2.1. Uwagi wprowadzające.....	92
1.2.2. Zasada terytorialności.....	96
1.2.3. Środki ochrony przed zawłaszczeniem znaku towarowego.....	99

2. Konstrukcja złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w unijnym prawie znaków towarowych	101
2.1. Pozycja przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w unijnym systemie prawa znaków towarowych – uwagi ogólne.....	101
2.2. Konstrukcja złej wiary przy zgłoszeniu znaku w przepisach dyrektyw znakowych	105
2.2.1. Zła wiara w dyrektywie 89/104/EWG oraz dyrektywie 2008/95/WE	105
2.2.2. Zła wiara w dyrektywie 2015/2436	109
2.2.3. Geneza regulacji dotyczących zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w dyrektywach znakowych	113
2.2.4. Koncepcja złej wiary przy zgłoszeniu znaku w dyrektywach znakowych	117
2.2.5. Przesłanka złej wiary a nieautoryzowana rejestracja znaku na rzecz agenta lub przedstawiciela	123
2.2.6. Sposób oceny przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku oraz konsekwencje jej wystąpienia na tle regulacji dyrektywy 2015/2436	126
3. Konstrukcja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w rozporządzeniach znakowych	128
3.1. Znaczenie charakteru systemu znaku unijnego dla instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze	128
3.2. Regulacja zgłoszenia w złej wierze w przepisach rozporządzeń znakowych	130
3.3. Przesłanka złej wiary przy zgłoszeniu znaku w rozporządzeniach znakowych oraz unieważnienie prawa do znaku zgłoszonego w złej wierze	134
3.4. Wykładnia przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w prawie unijnym – przed wyrokiem w sprawie Lindt.....	141
4. Stanowisko sądów unijnych jako klucz do rozumienia przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego	143
4.1. Przełomowy wyrok w sprawie Lindt	143

4.1.1. Uwagi wprowadzające – znaczenie i tło sprawy Lindt.....	143
4.1.2. Stanowisko Trybunału Sprawiedliwości w kwestii rozumienia przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku przedstawione w sprawie Lindt	148
4.2. Przegląd późniejszego orzecznictwa sądów unijnych na gruncie regulacji dotyczących złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego.....	159
4.2.1. Uwagi wprowadzające – przyjęta w orzecznictwie koncepcja złej wiary.....	159
4.2.2. Czynniki wskazujące na istnienie złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w świetle wyroku w sprawie Lindt	163
4.2.3. Uwagi dotyczące koncepcji złej wiary rozwiniętej po wyroku w sprawie Lindt.....	173
4.2.4. Pozostałe zagadnienia dotyczące złej wiary przy zgłoszeniu znaku rozważane w orzecznictwie.....	173
4.2.5. Sytuacje transgraniczne przy ocenie złej wiary	174
4.2.6. Kategorie przypadków złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego wskazywane w orzecznictwie.....	176
4.2.7. Zgłoszenie znaku unijnego przez nielojalnego agenta.....	177
4.2.8. Przykłady najnowszego orzecznictwa sądów unijnych dotyczącego złej wiary.....	179
4.2.9. Rekapitulacja – najnowsze orzecznictwo sądów unijnych (kwestie ogólne).....	186
4.2.10. Pozostałe zagadnienia prawne pojawiające się na gruncie najnowszych orzeczeń sądów unijnych.....	193

Rozdział III**Pojęcie złej wiary jako element konstrukcyjny instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w polskim**

prawie znaków towarowych	199
1. Uwagi wprowadzające – czynniki wpływające na rozumienie przesłanki złej wiary	199
2. Występowanie instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w regulacjach polskiego prawa znaków towarowych	201
2.1. Konstrukcja złej wiary w ustawie o znakach towarowych z 1985 r.....	201
2.2. Konstrukcja złej wiary przy zgłoszeniu znaku w Prawie własności przemysłowej	202
3. Brak definicji legalnej pojęcia „zła wiara” w polskim prawie znaków towarowych oraz jego konsekwencje	204
4. Rozumienie pojęcia „zła wiara” w ramach instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w polskiej doktrynie i orzecznictwie.....	206
4.1. Ujęcia złej wiary przy zgłoszeniu znaku wykształcone w okresie obowiązywania ustawy o znakach towarowych z 1985 r.....	206
4.1.1. Definicje (ujęcia) doktrynalne złej wiary	206
4.1.2. Definicje (ujęcia) orzecznicze złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego	211
4.2. Koncepcje złej wiary przy zgłoszeniu znaku wykształcone na gruncie Prawa własności przemysłowej.....	225
4.2.1. Koncepcje (ujęcia) doktrynalne złej wiary.....	225
4.2.2. Koncepcja (ujęcie) przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w orzecznictwie na gruncie Prawa własności przemysłowej	256
4.3. Subiektywne, obiektywne bądź mieszane ujęcia złej wiary przy zgłoszeniu znaku prezentowane w doktrynie i orzecznictwie.....	270
4.4. Kwestia posługiwania się cywilistycznym rozumieniem dobrej i złej wiary na gruncie prawa znaków towarowych.....	279

4.4.1. Przegląd stanowisk doktrynalnych i orzeczniczych dotyczących relacji koncepcji dobrej i złej wiary w prawie cywilnym oraz prawie własności przemysłowej (prawie znaków towarowych).....	279
4.4.2. Znaczenie prawa unijnego dla wykładni przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego	291
4.5. Sposób oceny złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego – kwestie materialnoprawne	295
4.6. Kategorie przypadków (formy zjawiskowe) zgłoszenia znaku w złej wierze wyróżniane w nauce prawa i orzecznictwie	296
4.6.1. Podstawowe kategorie przypadków złej wiary przy zgłoszeniu znaku wyróżniane w doktrynie.....	296
4.6.2. Pozostałe kategorie przypadków złej wiary przy zgłoszeniu znaku wyróżniane w piśmiennictwie.....	304
4.6.3. Kategorie przypadków złej wiary przy zgłoszeniu znaku wskazywane w orzecznictwie	310

Rozdział IV

Institucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze – założenia teoretyczne.....	317
1. Uwagi wprowadzające	317
2. Institucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze.....	322
2.1. Wcześniejszy stan prawny – ustawa o znakach towarowych z 1985 r.....	322
2.2. Institucja zgłoszenia znaku w złej wierze uregulowana w art. 131 ust. 2 pkt 1 p.w.p. (obecnie art. 129 ¹ ust. 1 pkt 6 p.w.p.) – geneza przepisu.....	329
2.3. Konstrukcja zastosowana dla regulacji zgłoszenia znaku w złej wierze z art. 129 ¹ ust. 1 pkt 6 p.w.p. (dawniej art. 131 ust. 2 pkt 1 p.w.p.) – charakterystyka ogólna	334

2.4. Zła wiara przy zgłoszeniu znaku jako bezwzględna przeszkoda w uzyskaniu rejestracji znaku towarowego.....	336
2.4.1. Uwagi wprowadzające.....	336
2.4.2. Przeszkoda w postaci złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego a inne przeszkody rejestracyjne.....	337
3. Zagadnienia podmiotowe w ramach instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze.....	346
4. Wpływ przeznaczenia i funkcji znaków towarowych na ocenę złej wiary.....	351
5. Domniemanie dobrej wiary w przypadku zgłoszenia znaku towarowego.....	353
6. Moment czasowy właściwy dla oceny złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego.....	361
7. Sposób oceny przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku (zagadnienia proceduralne) oraz konsekwencje jej wystąpienia.....	366
7.1. Odmowa rejestracji z powodu zgłoszenia znaku w złej wierze.....	366
7.2. Unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy z powodu złej wiary przy zgłoszeniu.....	369
7.3. Zagadnienie częściowej odmowy lub częściowego unieważnienia prawa ochronnego z powodu złej wiary przy zgłoszeniu.....	371
8. Zgłoszenie znaku w złej wierze (art. 129 ¹ ust. 1 pkt 6 p.w.p.) a znak zgłoszony na rzecz agenta lub przedstawiciela bez zgody właściciela znaku (art. 161 ust. 1 p.w.p.).....	375
8.1. Podstawa instytucji z art. 161 p.w.p. w prawie międzynarodowym – art. 6septies konwencji paryskiej.....	375
8.2. Charakter i funkcja regulacji przewidzianej w art. 161 p.w.p.....	376
8.3. Relacja regulacji dotyczących zgłoszenia znaku w złej wierze oraz zgłoszenia znaku na rzecz agenta bez zgody właściciela znaku.....	378

Rozdział V

Instytucja zgłoszenia znaku w złej wierze jako mechanizm

kolizji praw i interesów	387
1. Uwagi wprowadzające	387
2. Instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze jako sposób rozwiązywania kolizji interesów lub dóbr	388
3. Przesłanka złej wiary przy zgłoszeniu znaku a zasada rejestracji i zasada pierwszeństwa	395
3.1. Instytucja złej wiary przy zgłoszeniu znaku jako mechanizm korygujący wobec systemowych zasad rejestracji i pierwszeństwa	395
3.2. Instytucja zgłoszenia znaku w złej wierze a ochrona wcześniejszego użytkownika oznaczenia	397
4. Instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze a zasada terytorialności ochrony	399
4.1. Zasada terytorializmu ochrony znaków towarowych	399
4.2. Znaczenie zasady terytorializmu dla oceny przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku	401
5. Zła wiara przy zgłoszeniu znaku towarowego a obowiązek oraz zamiar używania znaku	405
6. Znaczenie zgody zainteresowanego dla oceny złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego	420
7. Znaczenie własnego, godnego ochrony interesu zgłaszającego dla oceny złej wiary	422
8. Zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze a regulacje dotyczące czynów nieuczciwej konkurencji	424
8.1. Przesłanka złej wiary przy zgłoszeniu znaku a regulacje ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji	424
8.2. Postulat <i>de lege ferenda</i> w piśmiennictwie – przeszkoda w postaci sprzeczności używania znaku z regulacjami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji	427
8.3. Podsumowanie – instytucja złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego a regulacje służące zwalczaniu nieuczciwej konkurencji	428

9. Wykonywanie prawa ochronnego na znak towarowy uzyskanego wskutek zgłoszenia znaku w złej wierze.....	431
---	-----

Rozdział VI

Rekapitulacja rozważań	435
1. Uwagi wprowadzające	435
2. Wnioski z przeprowadzonej analizy.....	437
2.1. Uwagi wprowadzające	437
2.2. Pojęcie złej wiary	438
2.2.1. Brak potrzeby przyjęcia definicji normatywnej lub innego dookreślenia pojęcia złej wiary	438
2.2.2. Rozumienie pojęcia złej wiary	438
2.2.3. Autonomia koncepcji złej wiary w prawie znaków towarowych wobec ujęć cywilistycznych	440
2.2.4. Subiektywno-objektywne ujęcie złej wiary w prawie znaków towarowych	441
2.3. Pozycja systemowa przesłanki zgłoszenia znaku w złej wierze	442
2.3.1. Niezależny charakter przesłanki złej wiary jako przesłanki bezwzględnej.....	442
2.3.2. Przesłanka złej wiary jako odstępstwo od systemowych zasad rejestracji i pierwszeństwa....	443
2.3.3. Niezależność przesłanki złej wiary wobec innych regulacji prawa znaków towarowych.....	443
2.3.4. Proceduralne aspekty badania przesłanki złej wiary	444

Bibliografia	445
---------------------------	------------

Orzecznictwo	459
---------------------------	------------

WPROWADZENIE

Przedmiotem rozważań w niniejszej monografii jest zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze. Instytucja ta, jako jedna z bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji znaku towarowego oraz unieważnienia prawa ochronnego, pojawiła się w polskim systemie prawnym wraz z wejściem w życie ustawy z 30.06.2000 r. – Prawo własności przemysłowej. Poprzednio, tj. na gruncie ustawy z 31.01.1985 r. o znakach towarowych, występowała co prawda w obowiązujących przepisach, nie została jednak uregulowana odrębnie i zakwalifikowana jako bezwzględna przeszkoda rejestracji znaku towarowego. Źródłem analizowanej instytucji, przewidzianej obecnie w prawie polskim, jest prawo unijne. Obowiązki konstrukcji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w aktualnym kształcie jest wynikiem implementacji w prawie polskim postanowień pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z 21.12.1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych. Polska dokonała transpozycji jej postanowień w analizowanym zakresie jeszcze przed przystąpieniem do Unii Europejskiej.

Regulacja dotycząca złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego przez długi czas miała w prawie Unii Europejskiej charakter fakultatywny dla państw członkowskich. Dopiero na gruncie obecnie obowiązującej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z 16.12.2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych omawiana instytucja stała się obligatoryjna dla państw członkowskich Unii Europejskiej, ale wyłącznie jako podstawa unieważnienia prawa ochronnego. Instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze funkcjonuje także od 1994 r.

w ramach innego aktu prawa unijnego, a mianowicie na gruncie rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (aktualnie jest to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z 14.06.2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej), jako bezwzględna przyczyna unieważnienia unijnego znaku towarowego.

Przewidziana w dyrektywie 89/104/EWG regulacja dotycząca zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze została implementowana w prawie polskim w Prawie własności przemysłowej z 2000 r., a zatem jeszcze przed formalną akcesją Polski do Unii Europejskiej w 2004 r. Jednak już wcześniej, na gruncie ustawy o znakach towarowych z 1985 r., istniała w polskim systemie prawnym normatywna konstrukcja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, choć przesłanka ta nie stanowiła jeszcze wtedy samodzielnej podstawy odmowy rejestracji bądź unieważnienia prawa do znaku towarowego, lecz pojawiała się w przepisach dotyczących innych zagadnień. Natomiast polska nauka prawa oraz orzecznictwo wypracowały na gruncie przepisu art. 8 pkt 1 u.z.t. stanowisko, zgodnie z którym zgłoszenie w złej wierze stanowi jedną z postaci wadliwości zgłoszenia znaku towarowego oraz przesłankę unieważnienia prawa z rejestracji, sytuowaną w obrębie przeszkody rejestracji uregulowanej we wspomnianym przepisie, polegającej na sprzeczności znaku towarowego z zasadami współżycia społecznego. Zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze było ówczesnie pojmowane jako kwalifikowana postać sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, wynikająca z okoliczności podmiotowych dotyczących zgłaszającego.

Od czasu wejścia w życie Prawa własności przemysłowej w 2001 r. zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze jest samodzielną konstrukcją normatywną, kwalifikowaną jako bezwzględna podstawa odmowy rejestracji znaku towarowego oraz unieważnienia prawa ochronnego na znak towarowy. Od czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, z mocy stosowanego bezpośrednio rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, elementem obowiązującego w Polsce prawa jest także regulacja traktująca zgłoszenie w złej wierze jako jedną z bezwzględnych przesłanek unieważnienia prawa z rejestracji unijnego znaku towarowego. W chwili obecnej normatywny status przedmiotowej instytucji jest zatem jednoznaczny.

Za uznaniem zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze za instytucję godną pogłębionej analizy przemawia jej enigmatyczność i nieuchwytność. Instytucja ta, a zwłaszcza zastosowany w jej ramach termin „zła wiara”, która istnieje przy zgłoszeniu znaku do rejestracji, nie doczekały się ani ogólnej definicji normatywnej, ani też dookreślenia zarówno w ramach prawa Unii Europejskiej, jak i co do zasady w regulacjach krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym zwłaszcza w polskim prawie znaków towarowych. Nawet jeśli w poszczególnych regulacjach krajowych przewiduje się doprecyzowanie przesłanki zgłoszenia znaku w złej wierze, nie przybiera ono formy syntetycznej definicji legalnej, lecz polega na określeniu otwartego katalogu przypadków zgłoszenia w złej wierze bądź czynników pozwalających przypisać złą wiarę na gruncie okoliczności konkretnej sprawy. Wyjaśnienie przedmiotowej konstrukcji prawnej pozostawiono zatem w gestii judykatury i nauki prawa. Szczególnie istotną rolę w tym zakresie, z uwagi na wspomnianą genezę instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w państwach członkowskich Unii Europejskiej, pełni orzecznictwo sądów unijnych dotyczące wykładni i stosowania przepisów unijnych aktów prawnych regulujących kwestię zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze.

Z powyższych względów instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, funkcjonująca w ramach polskiego prawa znaków towarowych, zasługuje na wszechstronne zbadanie. Analiza ta powinna dotyczyć pozycji i znaczenia omawianej konstrukcji w ramach systemu prawa znaków towarowych. W szczególności istotne jest rozważenie, jaki kształt przedmiotowej instytucji wyłania się z wypowiedzi doktryny i orzecznictwa, a także przeprowadzenie krytycznej oceny przyjmowanego dotychczas rozumienia (koncepcji) przesłanki zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w prawie polskim. Analiza powinna dotyczyć sposobu rozumienia instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze zarówno na gruncie ustawy o znakach towarowych z 1985 r., jak i w ramach aktualnie obowiązującego Prawa własności przemysłowej, a także jej pozycji w ramach systemu prawa znaków towarowych. Wymaga to, wobec braku definicji legalnej omawianej przesłanki, uwzględnienia wielu czynników wpływających na rozumienie tej konstrukcji prawnej. W szczególności dotyczy to znaczenia „unijnej” genezy, założeń dotyczących celów i funkcji, statusu normatywnego czy kontekstu syste-

mowego omawianej instytucji, w tym relacji z podstawowymi zasadami systemu znaków towarowych oraz innymi, powiązаныmi rozwiązaniami prawnymi. W szczególności należy zbadać, czy i przy jakich ewentualnie założeniach przesłanka złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego ma charakter autonomiczny, również w kontekście koncepcji dobrej i złej wiary funkcjonującej na gruncie prawa cywilnego. Istotne jest zwłaszcza ustalenie, czy kryteria stwierdzenia zgłoszenia znaku w złej wierze mają charakter subiektywny czy obiektywny.

Uzasadnieniem dla wyboru tematyki rozważań jest wspomniana wcześniej niejednoznaczność konstrukcji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, zwłaszcza zaś konstytuującego ją pojęcia „zła wiara”, w powiązaniu z istotną rolą i znaczeniem tej instytucji w ramach systemu prawa znaków towarowych. Zgłoszenie znaku w złej wierze stanowi bowiem, na gruncie dyrektyw znakowych, a w konsekwencji w prawie polskim oraz w prawnych systemach krajowych pozostałych państw Unii Europejskiej, bezwzględną przeszkodę rejestracji znaku towarowego¹, której wystąpienie skutkuje koniecznością odmowy rejestracji znaku towarowego. Jednakże instytucja zgłoszenia znaku w złej wierze nie jest wcale konstrukcją oczywistą w prawie znaków towarowych. Jednocześnie przeszkoda ta, oceniana na moment dokonania zgłoszenia, jest przeszkodą nieusuwalną, nie podlega bowiem sanowaniu w żadnych okolicznościach. Na gruncie prawa polskiego przesłanka złej wiary przy zgłoszeniu znaku podlega w postępowaniu w sprawie rejestracji znaku uwzględnieniu z urzędu. Ponadto zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze stanowi bezterminową (na gruncie prawa polskiego) podstawę unieważnienia udzielonego już prawa ochronnego na znak towarowy. Unieważnienie prawa ochronnego z powodu złej wiary powoduje uznanie go za niebyłe od początku, a więc wywołuje skutek prawny *ex tunc*. Konsekwencje zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze są zatem bardzo doniosłe. Wystąpienie tej podstawy niedopuszczalności rejestracji może prowadzić do odmowy udzielenia prawa ochronnego bądź jego unicestwienia, bez jakiegokolwiek możliwości usunięcia zaistniałej

¹ Jednakże na gruncie postanowień aktualnie obowiązującej dyrektywy 2015/2436 przesłanka odmowy rejestracji znaku towarowego przewidziana w dyrektywie stanowi regulację o charakterze jedynie fakultatywnym dla państw członkowskich.

wadliwości zgłoszenia znaku towarowego. Wobec tak rygorystycznych skutków zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze wszechstronna analiza tego zagadnienia jest szczególnie potrzebna dla praktyki stosowania prawa, w celu zapewnienia jej jednolitości i przewidywalności. Należy przy tym zaznaczyć brak tego rodzaju kompleksowej (monograficznej) analizy problematyki złej wiary przy zgłoszeniu znaku na gruncie prawa polskiego.

Główny obszar analizy przeprowadzonej w ramach niniejszego opracowania stanowi prawo polskie. Przedmiotem zainteresowania jest bowiem instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w polskim prawie znaków towarowych. Kolejnym obszarem badań, istotnym z uwagi na genezę polskich regulacji oraz wpływ na prawo polskie, jest unijne prawo znaków towarowych, w szczególności postanowienia dyrektyw znakowych stanowiące źródło polskiej regulacji dotyczącej złej wiary przy zgłoszeniu znaku.

W zakresie prawa polskiego analizie poddano przede wszystkim regulacje mieszczące się w obszarze prawa znaków towarowych (jako działu prawa własności przemysłowej). Uwzględniono ponadto regulacje z pozostałego obszaru prawa cywilnego, odwołujące się do kryterium dobrej bądź złej wiary. Badanie dotyczy również polskich regulacji odnoszących się do zwalczania nieuczciwej konkurencji w zakresie relacji między tymi przepisami a konstrukcją zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze. Natomiast zagadnienia proceduralne związane ze stosowaniem omawianej instytucji zostały ograniczone do omówienia zasadniczych kwestii w zakresie dotyczącym sposobu badania oraz konsekwencji wystąpienia złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego, przedstawionych w ramach poszczególnych rozdziałów dotyczących wspomnianych systemów prawnych.

W aspekcie czasowym polskie regulacje z zakresu prawa znaków towarowych poddano analizie od momentu wejścia w życie ustawy o znakach towarowych z 1985 r., w której po raz pierwszy pojawiła się konstrukcja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze. Największą uwagę, co oczywiste, poświęcono natomiast obowiązującej od 2001 r., z pewnymi zmianami, regulacji zawartej w postanowieniach Prawa własności

przemysłowej. Natomiast analiza prawa unijnego dotyczy okresu od uchwalenia dyrektywy 89/104/EWG oraz – kilka lat później – rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z 20.12.1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

W opracowaniu przyjęto następującą logikę wyvodu, uzewnętrzniającą się w jego strukturze, tj. w podziale na rozdziały. Po krótkim wprowadzeniu do problematyki, w rozdziale I przedstawiono ujęcie kryteriów dobrej i złej wiary na gruncie polskiego prawa cywilnego. Rozdział II dotyczy instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w prawie unijnym. W rozdziale III omówiono sposób rozumienia przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w prawie polskim. Rozdziały IV i V mają na celu przybliżenie instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w kontekście systemowym polskiego prawa znaków towarowych. Rozdział IV dotyczy normatywnego charakteru oraz skutków prawnych omawianej instytucji. W rozdziale V przedstawiono zaś instytucję zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w szerszym kontekście systemowym, w ramach polskiego prawa znaków towarowych oraz poza nim. Wreszcie rozdział VI zawiera podsumowanie przeprowadzonej analizy oraz przedstawienie wniosków z niej płynących.

Stanowiąca przedmiot niniejszego opracowania analiza prowadzi do próby sformułowania wniosków dotyczących zastanego oraz pożądanego kształtu (znaczenia i pozycji systemowej) instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze nie tylko w sensie teoretycznym, ale i w aspekcie funkcjonowania tej konstrukcji w polskim prawie znaków towarowych, a zatem zagadnień związanych z jej wykładnią oraz stosowaniem w praktyce. Monografia ma dać zatem odpowiedź na pytanie, jak powinno się rozumieć i sytuować przesłankę złej wiary przy zgłoszeniu znaku, tak by posiadała ona samodzielne znaczenie prawne oraz stanowiła narzędzie przydatne dla praktycznej realizacji założonych przy jej wprowadzaniu celów.

Problemem, którego analizie ma służyć opracowanie, jest kwestia znaczenia, pozycji systemowej i sposobu funkcjonowania w praktyce instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w prawie polskim, przy

uwzględnieniu prawa unijnego. Do zagadnień szczegółowych, składających się na wspomniane wyżej kwestie, należy zaliczyć w szczególności:

- 1) relację przesłanki złej wiary na gruncie prawa znaków towarowych, jako elementu instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze, do sposobu ujęcia (koncepcji) kryteriów dobrej i złej wiary na gruncie prawa cywilnego;
- 2) zastosowanie w prawie znaków towarowych, w związku z funkcjonowaniem instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, domniemania dobrej wiary przewidzianego w art. 7 k.c.;
- 3) potrzebę wprowadzenia w prawie polskim definicji legalnej zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze czy też pojęcia „zła wiara” na potrzeby tej instytucji bądź potrzebę normatywnego dookreślenia przedmiotowej konstrukcji prawnej przez sprecyzowanie kryteriów przyjęcia istnienia złej wiary lub kategorii przypadków kwalifikowanych jako zgłoszenie w złej wierze;
- 4) kwestię rozumienia złej wiary przy zgłoszeniu znaku – sposobu i kryteriów (czynników) jej oceny, w razie przyjęcia braku potrzeby wprowadzania ogólnej definicji legalnej czy innego normatywnego dookreślenia przesłanki złej wiary;
- 5) relację instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze wobec instytucji znaku towarowego zgłoszonego na rzecz agenta czy przedstawiciela, bez zgody właściciela znaku (art. 6septies konwencji paryskiej, art. 161 p.w.p.);
- 6) systemową pozycję instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze w prawie znaków towarowych, w tym zwłaszcza:
 - a) status instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze w ramach katalogu bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji i podstaw unieważnienia,
 - b) zasadność zmiany kwalifikacji przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku z przesłanki bezwzględnej na przesłankę o charakterze względnym lub samoistnym,
 - c) relację instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze do podstawowych zasad prawa znaków towarowych: zasady uzyskiwania ochrony (prawa do znaku) przez rejestrację, zasady pierwszeństwa, zasady terytorialności,

- d) zgłoszenie znaku w złej wierze jako mechanizmu rozstrzygnięcia kolizji praw i interesów, a zatem środka ochrony prawnie respektowanych interesów osób trzecich,
- e) relację analizowanej instytucji z innymi instytucjami prawa znaków towarowych, w szczególności ochroną pierwszego użytkownika znaku towarowego (art. 160 p.w.p.) oraz obowiązkiem (i zamiarem) używania znaku towarowego;
- 7) relację instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze do regulacji dotyczących zwalczania nieuczciwej konkurencji;
- 8) potrzebę (zasadność) wprowadzenia zmian w obowiązujących przepisach polskiego prawa w zakresie obowiązku oceny i uwzględniania przeszkody złej wiary przy zgłoszeniu przez Urząd Patentowy RP z urzędu w postępowaniu w sprawie udzielenia prawa ochronnego oraz kwestię zasadności zawężenia uwzględniania tej przesłanki w postępowaniu w przedmiocie udzielenia prawa do oczywistych przypadków złej wiary.

Rozdział I

UJĘCIE DOBREJ I ZŁEJ WIARY NA GRUNCIE PRAWA CYWILNEGO

1. Cywilistyczne ujęcie dobrej i złej wiary

Przedmiotem analizy w niniejszym opracowaniu jest instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, przewidziana w prawie znaków towarowych czy szerzej – w prawie własności przemysłowej. Wspomiane dziedziny prawa zalicza się, z uwagi na przeważający charakter regulacji, do zakresu prawa cywilnego, uznając prawo własności przemysłowej za samodzielny dział prawa cywilnego¹, choć obejmuje on także unormowania o odmiennej charakterystyce. Natomiast na potrzeby analizy prowadzonej w monografii, przez pojęcie „prawo cywilne” rozumiane są regulacje zawarte przede wszystkim w Kodeksie cywilnym, a także w szczególnych aktach prawnych zawierających przepisy o cywilnoprawnej naturze.

Na potrzeby analizy instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, w szczególności w celu przybliżenia pojęcia „zła wiara”, stanowiącego kluczowy element tej konstrukcji, zasadne jest potraktowanie

¹ Por. A. Wolter [w:] A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 2001, s. 38–39; R. Skubisz, *Własność przemysłowa w systemie prawa [w:] System Prawa Prywatnego*, t. 14A. *Prawo własności przemysłowej*, red. R. Skubisz, Warszawa 2017, nb 152, s. 84; J. Szczotka [w:] T. Demendecki, A. Niewęglowski, J.J. Sitko, J. Szczotka, G. Tylec, *Prawo własności przemysłowej. Komentarz*, LEX 2015, art. 1.

jako punktu wyjścia tradycyjnego znaczenia przeciwstawianych sobie pojęć „dobra wiara” i „zła wiara” na gruncie prawa cywilnego, a więc przede wszystkim w ramach regulacji zawartych w Kodeksie cywilnym. W Kodeksie cywilnym brak, co prawda, definicji legalnej wskazanych wyżej terminów, jednakże na gruncie jego postanowień, w szczególności zaś przepisu art. 7, który ma najbardziej ogólny charakter spośród regulacji odwołujących się do dobrej lub złej wiary, zostały wykształcone orzecznicze i doktrynalne koncepcje (ujęcia) dotyczące przedmiotowych przesłanek, wymagające wnikliwego rozważenia.

Analiza cywilistycznego ujęcia kryteriów dobrej i złej wiary powinna zatem stanowić podstawę i punkt wyjścia dla zbadania instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze. Służyć ma ona dokonaniu oceny, czy klasyczne, cywilistyczne ujęcie złej wiary jest przydatne dla wyjaśnienia przesłanki złej wiary jako elementu konstrukcyjnego instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, w szczególności, czy są to konstrukcje prawne tożsame co do swego znaczenia i funkcji, czy też może w jakiś sposób powiązane, czy może wreszcie konstrukcje względem siebie całkowicie autonomiczne.

Rozważania przeprowadzone w niniejszym rozdziale mają zatem za zadanie stworzenie podstawy dla udzielenia, w dalszej części opracowania, odpowiedzi na pytanie, czy na potrzeby stosowania instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze należy się posługiwać ogólnym, cywilistycznym rozumieniem przesłanki złej wiary jako przeciwieństwa dobrej wiary czy też powinno się wypracować w tym zakresie odrębne, autonomiczne rozumienie tego kryterium, adekwatne w obszarze prawa znaków towarowych?

2. Pojęcia „dobra wiara” oraz „zła wiara” jako element konstrukcyjny norm prawa cywilnego

Przesłanka dobrej wiary (łac. *bona fides*), czyli instytucja prawna występująca już na gruncie prawa rzymskiego, ma doniosłe znaczenie w prawie cywilnym jako środek ochrony uczestników obrotu oraz me-

chanizm rozwiązywania sytuacji konfliktowych². Ochrona dobrej wiary jest często postrzegana jako jedna z kluczowych zasad prawa cywilnego³, Wykorzystywane w jej ramach, przeciwstawiane sobie pojęcia złej i dobrej wiary pełnią w obrocie prawnym istotne funkcje. Konstrukcja dobrej i złej wiary również we współczesnych porządkach prawnych stanowi bowiem istotne narzędzie analizy skutków prawnych zachowań poszczególnych uczestników obrotu⁴. Jak celnie wskazał I. Nestoruk, kryterium dobrej wiary jest wyrazem pewnej ogólniejszej potrzeby, a mianowicie konieczności ochrony zaufania w stosunkach międzyludzkich zarówno w wymiarze prywatnym, jak i publicznym⁵. Dobra wiara jako generalna klauzula słusnościowa⁶ ma w prawie cywilnym w szczególności znaczenie jako mechanizm interpretacji oraz instrument korygowania lub uzupełniania treści czynności prawnych, a także jako kryterium oceny ich skutków. Konstrukcja ta, jak wskazuje K. Doliwa, pozwala w ramach obowiązujących regulacji rozwijać prawo cywilne w pożądanym kierunku, wyznaczonych pewnymi założeniami aksjologicznymi⁷.

Z przedstawionych wyżej względów zagadnienia związane z dobrą i złą wiarą są przedmiotem szerokiej dyskusji w piśmiennictwie, a także licznych wypowiedzi sądów cywilnych, w tym Sądu Najwyższego⁸. W literaturze przedmiotu zwraca się uwagę na fakt, że przesłanka dobrej czy złej wiary jest z jednej strony elementem konstrukcyjnym różnych instytucji prawa, zwrotem języka prawnego występującym w wielu przepisach Kodeksu cywilnego oraz innych aktów prawnych, z drugiej zaś strony pojęciem stanowiącym przedmiot badań nauki prawa⁹. W pierwszym

² Tak J. Gajda, *Pojęcie dobrej wiary w przepisach polskiego kodeksu cywilnego*, „Studia Prawnicze” 1997/2, s. 39.

³ Por. B. Jelonek-Jarco, *Rękopisma wiary publicznej ksiąg wieczystych*, Warszawa 2011, pkt 5.1.

⁴ Tak I. Nestoruk, „Zła wiara” jako kryterium rozstrzygnięcia kolizji nazwy domowej ze znakiem towarowym na przykładzie regulacji ACPA oraz UDRP [w:] *Własność intelektualna w obrocie elektronicznym*, red. J. Kępiński, R. Klafkowska-Waśniowska, R. Sikorski, Warszawa 2015, s. 189.

⁵ Zob. I. Nestoruk, „Zła wiara”..., s. 189.

⁶ Tak K. Doliwa, *Dobra wiara jako wyrażenie języka prawnego*, M. Praw. 2008/6, s. 3.

⁷ Por. K. Doliwa, *Dobra wiara...*, s. 3.

⁸ Por. J. Gajda, *Pojęcie...*, s. 39.

⁹ Tak K. Doliwa, *Dobra wiara...*, s. 5.

przypadku, gdy dobra lub zła wiara stanowi znamię hipotezy normy prawnej, a zatem wskazuje na element stanu faktycznego podlegającego ocenie sądu, dobra bądź zła wiara winna być rozumiana swoiście, z uwzględnieniem funkcji pełnionej w ramach konkretnej instytucji. Natomiast w drugiej z wymienionych płaszczyzn do ogólnej definicji dobrej wiary dochodzi się w drodze analizy doktrynalnej, przez dokonanie uogólnienia normatywnych cech, funkcji oraz skutków poszczególnych przypadków zastosowania kryterium dobrej bądź złej wiary. Konstrukcja dobrej lub złej wiary na gruncie prawa cywilnego pełni zwykle rolę warunku prawnego (łac. *conditio iuris*), a więc stanowi przesłankę powstania, zmiany lub ustania stosunku cywilnoprawnego. Dobra wiara jako pojęcie języka prawnego, stanowiąca przedmiot badań nauki prawa, w ramach dokonywanej analizy jest poddawana różnorodnym zabiegom klasyfikacyjnym, badana z punktu widzenia spełnianych funkcji, wreszcie oceniana z punktu widzenia językowego, między innymi w celu ustalenia, jaki charakter prawny mają przepisy prawa cywilnego posługujące się określeniami „dobra wiara” bądź „zła wiara”¹⁰.

Polski prawodawca wykorzystuje konstrukcję dobrej lub złej wiary w ramach różnorodnych regulacji określających zwłaszcza zasady nabywania lub utraty praw podmiotowych. W Kodeksie cywilnym centralne miejsce zajmuje zasada domniemania dobrej wiary, przewidziana w art. 7¹¹.

Do kryterium dobrej lub złej wiary odsyłają liczne przepisy Kodeksu cywilnego oraz ustaw szczególnych z obszaru prawa cywilnego, a także aktów normatywnych z zakresu innych dziedzin prawa. W doktrynie prawa cywilnego tradycyjnie wyróżnia się kilka grup takich regulacji¹². W piśmiennictwie wyodrębnia się najliczniejszą grupę przepisów posługujących się wspomnianymi kryteriami, tj. kategorię regulacji nieokreślających wprost przesłanek, od których uzależnione jest istnienie

¹⁰ Zob. K. Doliwa, *Dobra wiara...*, s. 5.

¹¹ Zasadnie wskazuje I. Nestoruk: „Rozwiązanie to, jak słusznie zauważono w literaturze, czyni z przeciwieństwa „dobrej wiary”, a mianowicie z kryterium „złej wiary” (łac. *mala fides*), jeszcze ciekawszy przedmiot analizy”. Zob. I. Nestoruk, „*Zła wiara*”..., s. 189.

¹² Zob. S. Grzybowski [w:] *System prawa cywilnego*, t. I. *Część ogólna*, red. S. Grzybowski, Wrocław–Warszawa–Kraków–Gdańsk–Łódź 1985, s. 278–280.

dobrej lub złej wiary¹³. Do drugiej, niezbyt licznej grupy zaliczane są natomiast przepisy również nieokreślające wprost warunków, od których jest uzależnione wystąpienie dobrej lub złej wiary, ale zrównujące skutki złej wiary z rażącym niedbalstwem bądź lekkomyślnością¹⁴. Z kolei do trzeciej, najmniej licznej grupy regulacji zalicza się w doktrynie przepisy wprost definiujące złą wiarę na potrzeby stosowania danej instytucji¹⁵. Wreszcie tradycyjnie wyróżnia się czwartą grupę przypadków, w której znajdują się przepisy nieposługujące się wprost pojęciem dobrej lub złej wiary, ale łączące niekorzystne dla danej osoby skutki prawne z okolicznościami kojarzonymi w doktrynie z tymi pojęciami, tj. z faktem, że dana osoba o określonych okolicznościach wiedziała (por. np. art. 59, art. 86 § 2, art. 387 § 2, art. 408 § 2, art. 512, art. 524 § 2, art. 530, 575, 623, 737, art. 806 § 2, art. 884 § 2, art. 1032 § 2 k.c.) bądź wiedziała lub z łatwością mogła się o nich dowiedzieć (zob. np. art. 84 § 1, art. 105, art. 384 § 2, art. 721, 877 k.c.), czy też wiedziała lub z zachowaniem należytej staranności mogła się o nich dowiedzieć (por. np. art. 527 § 1, art. 537 § 3, art. 625 i art. 806 § 2 k.c.) bądź też nie wiedziała mimo zachowania należytej staranności (por. art. 554 k.c.) czy wreszcie działała ze świadomością (lub w zamiarze) pokrzywdzenia określonych

¹³ Do tej grupy należą przykładowo następujące przepisy Kodeksu cywilnego: art. 83 § 2, art. 92 § 2, art. 169 § 1, art. 170, art. 172 § 1 i 2, art. 174, 176 § 1, art. 192 § 2, art. 224–228, art. 231 § 1, art. 310, 342, art. 344 § 1, art. 464, 885–886, art. 918 § 2, art. 1028; a także przepisy innych aktów prawnych: art. 20 § 1, art. 21 i 38 k.r.o.; art. 478 i 848 k.p.c.; art. 95 pkt 2 u.g.n.; art. 78 § 2, art. 112 § 4, art. 254 § 2, art. 287 § 2, art. 295 § 4, art. 350 § 1, art. 469 § 3, art. 486 § 4 k.s.h.; art. 108 ustawy z 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2021 r. poz. 2439); art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z 28.02.2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2022 r. poz. 1520 ze zm.); art. 2 ust. 3 ustawa z 6.12.1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U. z 2018 r. poz. 2017); art. 14 i 17 ust. 2 ustawy z 20.08.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1683 ze zm.) oraz art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z 26.01.1984 r. – Prawo prasowe (Dz.U. z 2018 r. poz. 1914). Por. m.in. K. Pietrzykowski [w:] *Kodeks cywilny*, t. 1. *Komentarz do artykułów 1–449*¹⁰, red. K. Pietrzykowski, Legalis 2018, art. 7, nb 9–12; M. Gutowski [w:] *Kodeks cywilny*, t. I. *Komentarz. Art. 1–449*¹¹, red. M. Gutowski, Legalis 2018, art. 7, nb 11; S. Dmowski [w:] S. Dmowski, S. Rudnicki, *Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna*, Warszawa 2011, s. 67–68, nb 6–11.

¹⁴ Do tej grupy można zaliczyć: art. 13 i 21 ustawy z 28.04.1936 r. – Prawo czekowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 462); art. 10 i art. 16 ust. 2 ustawy z 28.04.1936 r. – Prawo wekslowe (Dz.U. z 2022 r. poz. 282) – niedbalstwo; art. 255 i art. 545 § 4 k.p.c. – lekkomyślność.

¹⁵ Do tej grupy należą: art. 6 ust. 2 u.k.w.h., art. 20 § 2 k.r.o.

Zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze powoduje odmowę rejestracji znaku bądź unieważnienie prawa ochronnego ze skutkiem wstecznym, a w konsekwencji brak jego ochrony prawnej. Autorka wyjaśnia, jak należy rozumieć przesłankę złej wiary przy zgłoszeniu znaku, tak by stanowiła jak najbardziej przydatne narzędzie do ochrony praw.

W książce szczegółowo omówiono następujące zagadnienia:

- koncepcję kryteriów dobrej i złej wiary na gruncie prawa cywilnego;
- instytucję zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w prawie unijnym;
- przesłankę złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w prawie polskim na podstawie stanowisk judykatury i nauki prawa;
- instytucję zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w kontekście systemowym polskiego prawa znaków towarowych.

Opracowanie przeznaczone jest dla prawników praktyków na co dzień zajmujących się sprawami z prezentowanego zakresu. Zainteresuje również osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, przedstawiciele spółek cywilnych i handlowych oraz spółdzielni i stowarzyszeń.

Joanna Adamczyk – doktor nauk prawnych; adwokat; specjalizuje się w prawie mediów i reklamy, prawie własności intelektualnej oraz zwalczania nieuczciwej konkurencji, prawie farmaceutycznym, a także prawie ochrony konsumentów; prelegentka na licznych seminariach i konferencjach; autorka lub współautorka publikacji z zakresu prawa reklamy i prawa farmaceutycznego oraz artykułów na temat reklamy produktów leczniczych.

PUBLIKACJA POLECANA PRZEZ KATEDRĘ PRAWA WŁASNOŚCI INTELEKTUALNEJ
WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI UNIwersYTETU Jagiellońskiego

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45
ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL
WWW.PROFINFO.PL

CENA 169 ZŁ (W TYM 5% VAT)

TKP

Troje
Konarski
Podrecki
& Wspólnicy